

[Henry Christensen.]

ærede statsminister giver udtryk for, at på baggrund af det, man vidste og kunne vide, kunne man ikke have handlet anderledes i 1956. At man ville have handlet anderledes eller kunne forlange, at man handlede anderledes i dag, det siger sig selv; den indrømmelse kan vi sagtens give hinanden. Det afgørende, det, som det høje ting særlig må tage stilling til, er spørgsmålet om, hvorvidt sådanne forhold som dem, man kendte i 1956, måtte berettige til at gøre en handling som den at placere Blechingberg i Bonn forsvarlig. Det forekommer ikke mig, at de kunne det. Jeg synes ikke, at der indtil dette øjeblik er givet sådanne oplysninger, også af den højtærede statsminister, at vi kan føle os beroliget i retning af, at man ikke ville handle lige så skævt under samme omstændigheder en anden gang. Det er særlig her, der ligger et ansvar for tinget, når det skal vurdere denne sag, og det er min opfattelse, at man i 1956 med alt, hvad der forelå, burde have vurderet anderledes.

Ninn-Hansen: Det er en ganske ekstraordinær måde, denne sag er kommet til det høje ting på. Hele den alvorlige baggrund for forespørgslen, som vi kender, kunne have medført, at oppositionen havde rejst sagen over for den ansvarlige minister. Mange vil vel mene, at det havde været oppositionens pligt at gøre det, og i hvert fald er det oppositionens opgave at bidrage til, at administrative handlinger, der kan kritiseres, bliver fremdraget i det høje ting. Men det er jo ikke på denne, man kan vel sige, politiske måde, sagen er fremdraget her i dag. Den er fremdraget af den offentlige mening.

Der var meget længe tavshed omkring Blechingbergsagen. Fra maj måned 1958, da den højtærede statsminister sammenkaldte pressen under NATO-konferencen og redegjorde for, hvad der var sket i Bonn — det man vidste om det på det tidspunkt — og frem til man i december måned kom til at diskutere spørgsmålet åbne eller lukkede døre, hørte vi jo meget lidt om Blechingbergsagen. Offentligheden havde ikke dengang lejlighed til at følge den. Det fik offentligheden, og da offentligheden

hørte om den, fremkom der et krav om fuldstændige oplysninger i denne sag.

Den højtærede statsminister har bøjet sig for dette krav fra offentligheden og har gjort det ved en henstilling til regeringspartierne om at stille denne forespørgsel. Vi finder det rigtigt. Jeg er selvfølgelig taknemlig for, at vi nu, da vi skal have lejlighed til at diskutere denne sag, har haft mulighed for kl. 13 i dag at få udleveret statsministerens tale i skriftlig form, og at den højtærede formand gik med til at udsætte tingets møde 1 time; men jeg vil dog gerne sige, at der er så mange enkeltheder i denne sag, og der er vel også så meget, som vi ikke fra oppositionens side har adgang til at se, at man må forstå det, hvis vi ikke kan bidrage i tilstrækkelig grad til at fremme alle oplysninger vedrørende de spørgsmål, det er vor opgave at stille til den højtærede minister.

Den højtærede statsminister indledte sin redegørelse med at omtale spørgsmålet om offentlighed i retsplejen. Jeg synes ikke, at statsministerens fremstilling på det punkt var helt, som man kunne ønske det. Det lød nærmest, som om statsministeren betragtede det således, at det var en undtagelse, at dørene i sådanne sager skulle være åbne, men det er jo ikke tilfældet. Såvel grundloven som retsplejeloven indeholder krav om, at dørene i almindelighed skal være åbne, og den undtagelse, der kunne være tale om her, er nævnt i retsplejelovens § 29, der lyder således:

„Dog kan retten undtagelsesvis på begæring af en part eller i embeds medfør beslutte, at dørene skal lukkes, når enten hensynet til sædeligheden, ro og orden i retslokalet, statens forhold til fremmede magter eller særlige hensyn til disse i øvrigt kræver det.“

Disse hensyn har jo ikke foreligget i denne sag. Anklagemyndigheden fremsatte krav om, at dørene skulle være fuldstændig lukkede under domsforhandlingen. Hvad blev resultatet? Resultatet blev, at man fandt det nødvendigt at lukke dørene i 1 time i de i alt 5 dage, som denne sags domsforhandling varede ved byretten.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål; jeg tror, det er mest praktisk at bede den højtærede justitsminister om at besvare